

ΓΚΡΙΖΑ.

Κυττάζοντας ένα οπάλλιο μισό γκριζο
θυμήθηκα δυο ώραϊα γκριζα μάτια
ποῦ εἶδα· θᾶναι εἴκοσι χρόνια πρὶν....

.

Γιὰ ἓναν μῆνα ἀγαπηθήκαμε.
Ἐπειτα ἔφυγε, θαρρῶ στὴν Σμύρνη,
γιὰ νὰ ἐργασθεῖ ἐκεῖ, καὶ πιά δὲν ἰδωθήκαμε.

Θ' ἀσχήμεσαν — ἂν ζεῖ — τὰ γκριζα μάτια·
θὰ χάλασε τ' ώραῖο πρόσωπο.

Μνήμη μου, φύλαξέ τα σὺ ὡς ἦσαν.
Καί, μνήμη, ὅτι πορεῖς ἀπὸ τὸν ἑρωτά μου αὐτόν,
ὅτι πορεῖς φέρε με πίσω ἀπόψι.

ΙΑΣΗ ΤΑΦΟΣ.

Κεῖμαι ὁ Ἰασῆς ἐνταῦθα. Τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως
ὁ ἔφηβος ὁ φημισμένος γιὰ ἔμορφιά.
Μ' ἐθαύμασαν βαθεῖς σοφοί· κ' ἐπίσης ὁ ἐπιπόλαιος,
ὁ ἀπλοῦς λαός. Καὶ χαίρομουν ἴσα καὶ γιὰ

τὰ δυό. Μὰ ἀπ' τὸ πολὺ νὰ μ' ἔχει ὁ κόσμος Νάρκισσο κ' Ἑρμῇ,
ἢ καταχρήσεις μ' ἔφθειραν, μ' ἐσκότωσαν. Διαβάτη,
ἂν εἶσαι Ἀλεξανδρεὺς, δὲν θὰ ἐπικρίνεις. Ξέρεις τὴν ὁρμὴ
τοῦ βίου μας· τί θέρμην ἔχει· τί ἡδονὴ ὑπερτάτη.

ΕΝ ΤΩ ΜΗΝΙ ΑΘΥΡ.

Μὲ δυσκολία διαβάζω στήν πέτρα τὴν ἀρχαία.
«Κύ[ρι]ε Ἰησοῦ Χριστέ», Ἐνα «Ψυ[χ]ήν» διακρίνω.
«Ἐν τῷ μηνί» Ἀθύρ· «Ὁ Λεύκιος» ἐ[κοιμ]ήθη.
Στὴ μνεία τῆς ἡλικίας «Ἐβί[ωσ]εν ἐτῶν»,
τὸ Κάππα Ζῆτα δείχνει ποῦ νέος ἐκοιμήθη.
Μὲς στὰ φθαρμένα βλέπω «Αὐτὸ[ν].... Ἀλεξανδρέα»,
Μετὰ ἔχει τρεῖς γραμμὲς πολὺ ἀκρωτηριασμένες·
μὰ κάτω λέξεις βγάζω — σὰν «δ[ά]κρυα ἡμῶν», «ὀδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα», καὶ «[ἡμ]ῖν τοῖς [φ]ίλοις πένθος».
Μὲ φαίνεται ποῦ ὁ Λεύκιος μεγάλως θ' ἀγαπήθη.
Ἐν τῷ μηνί Ἀθύρ ὁ Λεύκιος ἐκοιμήθη.

ΕΤΣΙ ΠΟΛΥ ΑΤΕΝΙΣΑ —

Τὴν ἔμορφιὰ ἔτσι πολὺ ἀτένισα,
ποῦ πλήρης εἶναι αὐτῆς ἢ ὄρασίς μου.

Γραμμὲς τοῦ σώματος. Κόκκινα χεῖλη. Μέλη ἡδονικά.
Μαῖλια σὰν ἀπὸ ἀγάλματα ἑλληνικὰ παρμένα·
πάντα ἔμορφα, καὶ ἀχτένιστα σὰν εἶναι,
καὶ πέφτουν, λίγο, ἐπάνω στ' ἄσπρα μέτωπα.
Πρόσωπα τῆς ἀγάπης, ὅπως τᾶθελεν
ἡ ποίησίς μου..... μὲς στὲς νύχτες τῆς νεότητός μου,
μέσα στὲς νύχτες μόνου, κρυφά, συναντημένα.....

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ.